

jo gjort Rede for de Momenter og Motiver, der tale for en saadan Forhøjelse af Medhjælpssummen. Jeg kan i alt væsentligt godkende, hvad der saaledes er anført i Motiverne. Naar der imidlertid der henpeges paa, at der paaføres Sogneraadene et betydeligt Arbejde ved den aarlige Udfyldning af Skemaer vedrørende Alderdomsunderstøttelsesstatistikken, skønner jeg ikke rettere, end at man paa dette særlige Punkt har skrabet Bunden rigelig tæt. Thi det paagældende Udfyldningsarbejde kan en Sogneraadsformand, der har sine Papirer i Orden, præstere paa noget som en Times Tid, og det repræsenterer selvfølgelig kun en forsvindende Brøkdel af det Arbejde, han har mellem Aar og Dag at præstere i Kommunes Tjeneste. Derimod finder jeg, at det er med fuldeste Ret, at der henpeges paa det betydelig forøgede Arbejde, Skattelovene af 15. Maj 1903 have paaført Sogneraadene i Almindelighed og Sogneraadsformændene i Særdeleshed. Alene Hensynet hertil vejer efter min Opfattelse saa stærkt til, at det i og for sig vilde være tilstrækkeligt til fuldt ud at motivere en Forhøjelse af Medhjælpssummen som den her foreslaaede. Og det saa meget mere, som det Kommissionsgebyr af $1\frac{1}{2}$ pCt., som Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten hjemler Kommunekasserne Adgang til — vel nærmest som et Vederlag for det med Skattens Paaligning og Optræning forbundne Arbejde —, jo i Virkeligheden indgaar i Kommunens Kasse og ikke kommer til at fungere som Vederlag for det af den paagældende udførte Arbejde — i de allerfleste Tilfælde i hvert Fald. Det vil nemlig i de fleste Sognekommuner stille sig saaledes, at Sogneraadene ved deres egne Medlemmer ville besørge Skattens Optræning, og der vil altsaa ikke være Anvendelse for Beløbet som Vederlag for dette Arbejde; det bliver en Indtægt, der skaffes Kommunekassen ved Sogneraadets forøgede Arbejde.

Jeg mener altsaa, at den Forhøjelse af Medhjælpssummen, som her er foreslaaet, er fuldt beføjet og betimelig. Principielle Indvendinger af nogen Art mod den paagældende Forhøjelse skønner jeg ikke, der med Rette vil kunne rejses. Her er jo ikke Tale om noget Principsspørgsmaal — et saadant vilde være afgjort ved Vedtagelsen af Loven af 12. April 1892 — her er slet og ret kun Spørgsmaal om en Forhøjelse af det den Gang normerede Vederlag. Og hvis man fra nogen Side skulde nære Tvivl eller Betænkelighed ved at gaa til en Forhøjelse som den her fore-

slaaede — Tvivl og Betænkeligheder, som jo for øvrigt slet ikke ere komne til Orde — saa mener jeg, at saadanne Betænkeligheder maatte absolut bortvejes, naar man gør sig Rede for, i hvilken Grad den landkommunale Administration er billig, sammenholdt med den tilsvarende købstadkommunale Administration. Jeg har undersøgt dette Forhold gennem det statistiske Materiale, hvortil der er Adgang, og jeg er ved at undersøge Tallene for 1899 — de sidste Tal, der foreligge behørigt specificerede gennem Statistisk Tabelværks Publikationer — kommen til det Resultat, at i 1899 var Udgiften til Kommunernes Administration, derunder indbefattet Udgiften til Lønninger, Pensioner og Kontorhold, pr. Kommuneindbygger i København 2 Kr. 9 Øre, i Købstadkommunerne og Handelspladserne 78 Øre og i Landkommunerne 13 Øre. Jeg maa blot gøre den Bemærkning, at jeg ved at udregne Tallene har været henvist til at benytte Befolkningstallet for 1901, da vi jo som bekendt ikke have nogen Folketælling fra 1899. Her er altsaa en lille Fejl, da de paagældende Udgifter hidrøre fra Kommuneregnskaberne for 1899, den er imidlertid ganske uvæsentlig og kan i hvert Fald ikke have nævneværdig Indflydelse paa det indbyrdes Forhold mellem de udkomne Faciter for de 3 anførte Arter af Kommuner. Det var altsaa 13 Øre pr. Kommuneindbygger, som Udgiften til den sognekommunale Administration andrager, altsaa ikke en Gang det Beløb, som der ved Loven af 12. April 1892 er aabnet Sogneraadene Adgang til at bevilge til Sogneraadsformændene som Medhjælpssum uden Aamtsraadenes Mellekomst. Det Forhold forklares naturligt derved, at der er mange Kommuner, hvor Sogneraadene i god Overensstemmelse med Sogneraadsformanden slet ikke benytte sig af denne Adgang til at bevilge Medhjælpssum, men der er paa den anden Side ogsaa, som der blev anført af det ærede 5te Medlem for 2den Valgkreds (J. C. Sørensen), Kommuner, hvor Medhjælpssummen betydelig overstiger det her nævnte Beløb af 15 Øre pr. Indbygger. I hvert Fald er det sikkert, at dette Tal af 13 Øre dokumenterer, at Udgifterne til den landkommunale Administration ere overordentlig beskedne, saa beskedne, at man ikke en Gang ved at forhøje Medhjælpssummen, som her er foreslaaet, betager Udgifterne til den sognekommunale Administration Karakteren af at være beskedne. Det fremgaar jo egentlig allerbedst af de